

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. szeptember 27.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AZ IGAZI CSODA: A HIT

Énekek: 184; 630; 345,3; 458,1-3; 440,13-14

Lekció: 1Királyok 17,8-24

Alapige: 1Királyok 17,17-18; 23-24

És lőn ezek után, hogy megbetegedett a ház gazdasszonyának fia, és az ő betegsége felette nagy volt, annyira, hogy már a lélegzete is elállt. Monda azért Illésnek: mit vétettem ellened, Istennek embere? Azért jöttél hozzám, hogy eszembe juttassad álnokságomat, és megöljed az én fiamat?

(...)

És felvén Illés a gyermeket, alávitte őt a felházból a házba, és adta őt az ő anyjának, és monda Illés: lássad, él a te fiad. És monda az asszony Illésnek: Most tudtam meg, hogy te Isten embere vagy, és hogy az Úrnak beszéde a te ajkadon: igazság.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, nagy hálával jöttünk a te hajlékodbba, a gyülekezet közösségébe. Köszönjük, hogy már az énekekben is a mi Urunk Jézus Krisztusra tekinthettünk, mint ártatlan Báránnyra.

Köszönjük, hogy nemcsak a mennyei seregek és üdvözült lelkek zengik azt, hogy méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást, hanem itt a földön is zengheti a te megváltott néped, zarándoksereg az, hogy Jézus Krisztus az, aki a Golgota keresztfáján örökre tökéletessé tette a megszentelteket.

Köszönjük, ha egész héten sokan így nézhettünk a Golgotára, és így hallhattuk a keresztről való beszédet, az evangélium üzenetét, hogy Jézus Krisztus a mi bűneinket testében felvitte a keresztfára.

Köszönjük, hogy nemcsak bűneinket vitte fel, hanem minket, magunkat is, hiszen boldogan vallhatjuk mi is: vele együtt megfeszítettem, élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.

Hálás a szívünk a mögöttünk levő evangelizációs hétért, kegyelmedért, amellyel hirdetteted az ígét. Köszönjük ennek alkalmát, amikor az úrasztalát megterí-

tetted a számunka. Köszönjük, Urunk, hogy bizonyossá teszed a váltságot, hogy ne kételkedjünk. Amilyen bizonyos, hogy az Úrnak szolgálja számunkra megtöri a kenyeret, amilyen bizonyos, hogy a bort, a kelyhet a szánkhoz emeljük, olyan bizonyos, hogy Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.

Kérünk, ma is szólj hozzánk, Urunk, igéden keresztül. Hadd legyen üzenetté a hirdetett ige, és kegyelmeddel hajolj le mindazokhoz, akik még nem így ismerik a Golgota keresztyét és a kereszty Krisztusát, ahogyan igéd elénk adja, ahogyan ismerni, vallani és másoknak hirdetniük kell.

Ezért kérünk, Szentlelkeddel végy körül bennünket, szenteld meg szívünket, készíts neved imáadására, magasztalására.

Ámen.

Igehirdetés

Bizonyára sokunknak ismerős a héten olvasott sareptai özvegynek a története, amelyből elég nagy részt felolvastam.

A kezdet az, hogy éhség van az országban, szárazság, és ennek következtében nincs mit enni. Illés prófétáról azonban csodálatosképpen gondoskodik Isten. Hol-lók hoznak neki kenyeret és húst naponta, és a Kérith patak mellett él, amelyből vizet vehet magának. Amikor a Kérith patak kiszárad az egyre nagyobb szárazság miatt, akkor pedig azt mondja neki az Úr: menj el, mert megparancsoltam egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjon rólad.

Illés találkozik ezzel az özvegyasszonnyal a határban, amint fát szedeget. Azt mondja: egy kis lisztje és néhány csepp olaja még van, azt megsüti, és miután a fiával együtt azt megették, mivel utánpótlás nincs, ezért utána meghalnak. Illés azt kéri tőle, hogy hozzon egy kis vizet meg egy kis pogácsát. Erre mondja az asszony, hogy nem tud hozni neki. De menj csak el, és megtörténik az a csoda, hogy sem a korsóbeli olaj, sem a vékabeli liszt nem fogy ki, amíg tart az éhínség.

Jön azonban a következő baj. Az asszony fia megbetegszik és meghal. Itt hangzik el az a beszélgetés, amely nekem sokat jelentett főképpen az evangelizációs hét végén, amelyről kevesebbet szoktunk szólni: a 18. versben, amikor azt mondja az asszony Illésnek: „Mit vétettem ellened? Azért jöttél, hogy eszembe juttasd bűnemet, álnokságomat, és megöljed a fiamat?”

A válasz erre az, hogy Illés felviszi a felső szobába a gyermeket, az Úrhoz kiált. Az Úr meghallgatja a prófétája szavát, és a lélek visszatér a gyermekbe. Akkor egy boldog hitvallás hagyja el az anyának az ajkát: „Most tudtam meg, hogy te az Isten embere vagy, és az Úrnak beszéde a te ajkadon igazság.”

Így, evangelizációs hét végén hadd szakadjon fel ennek a többezer éves történetnek a kerete, és jöjjön közel hozzánk mai üzenete. Az a csodálatos üzenete az igének, hogy a feltámadás igazi csodája nem is a fiún megy végbe, hanem ezen a megpróbált édesanyán.

Ebben a történetben tudjátok, mi a legérdekesebb? Az, hogy a liszt és az olaj csodája ebben az asszonyban nem gerjesztett élő hitet. Az ennek a történetnek az egyik érdekessége, hogy bár a liszt ki nem fogy, az olaj meg nem kevesbül, de ez a csoda ebben az asszonyban nem gerjesztett élő hitet.

Isten ígéjéből nem azt olvassuk, hogy ez az asszony hitt most már az Úrnak, hanem azt olvassuk, hogy ez az asszony evett. Evett ő és az ő házanépe minden napon. Pedig jó lenne és szép lenne, ha azt olvasnánk: most már az asszony hitt az Istennek. Nem! Erre még várni kell.

Majd később, amikor a fiút visszakapja, akkor mondja ki az asszony: „Most tudom (nyugodtan mondhatjuk: most már tudom), hogy te az Isten embere vagy.” És kimondja azt, ami még lényegesebb ettől: „és a te szádban az Isten ígéje igazság.” — Ez az asszony akkor ad majd igazat Istennek.

Igen, a szádban az Isten ígéje az igazság.

Valahogy úgy van ez az asszony, mint azok az emberek, akik Jézushoz mennek majd később, és azt mondja nekik Jézus: „Ti csak azért jöttök, mert ettetek a kenyerekből.” Az ötezer ember megvendéglése után. Nagyon sok ember megy Jézus után, és Jézus nem azt mondja: hisztek bennem, azért jöttök utánam, nem azt mondja: ti szerettek engem, nem azt mondja: ti felismertétek bennem az Isten Fiát, a Krisztust, hanem azt mondja: azért jöttök, mert ettetek a kenyerekből.

Nem megdöbbenő dolog, hogy az Isten gondoskodó szeretete ennek az asszonynak nem elég a hithez? Valljuk meg őszintén, hogy hányan vannak így! Lehet, hogy mi is ilyenek voltunk, hogy Isten gondoskodó szeretetét látva nem gerjedt fel bennünk a hit.

Hányan vannak így, akik ismerik Isten gondoskodó szeretetét, mint ez az asszony. Kell ennek nagyobb jele? Sem a vékabeli liszt, sem a korsóbeli olaj el nem fogy — és ő ennek hatására nem hisz.

Hányan vannak olyanok, akik elveszik az Isten gondoskodó szeretetének az ajándékát, ilyeneket, mint az egészség, a család, a gyermekeink, mint valamilyen siker vagy előrehaladás, vagy jó tanulmányi eredmény. Hogy van élelmünk és ruházatunk, ahogy Jézus Krisztus megfogalmazza. Hányan vannak, akik szemlélik — ahogy Pál apostol a Római levélben írja — az Isten teremtett világának a csodáját, amelyet hiába tönkretett az ember, de még mindig nem tudtuk annyira tönkretenni, hogy az Isten dicsősége rajta meg ne látszódjék, és ez mégis kevés a hithez. Nem elég ahhoz, hogy higgyen valaki.

Itt az azt olvassuk, hogy a második csodája ennek az ígének az, hogy ezt az asszonyt tovább keresi az Isten, aki nem hisz a liszt meg az olaj megszaporodása kapcsán.

Tulajdonképpen mi az evangelizáció? Miért fontos az evangelizáció? Azért, mert ez is egyik jele annak, hogy az Isten újból keresi azokat, akikben még a hit drága ajándéka nem gerjedt fel.

Ezt az asszonyt is. Isten tovább munkálkodik az ő életében. Ha nem elég a liszt és nem elég az olaj, ha nem elég az, hogy mindennap látom, hogy gondviselő jó atyám vagy, ó én édes Istenem — akkor Isten szól másképpen. Lehet, szól keményebben, de végbe viszi azt a munkát, amit az asszony szívében el akar végezni. Ez az evangelizáció.

Hányszor hallottuk már az igét. Hányszor szólott hozzánk Isten? Szólt kétszer, háromszor, szólt ezerháromszor... És Isten az életének egy pontján valakit meg akar szólítani, és újjá akar szülni.

Erről az asszonyról sem mond le. A hasán keresztül nem jutott élő hitre, akkor majd Isten gondoskodik róla, hogy a szíven keresztül a hit lángja fellobogjon a szívében.

Érdekes az asszonynak ez a mondata, ez ragadott meg engem. Azt mondja: „Mit vétettem ellened, Istennek embere? Azért jöttél hozzám, hogy eszembe juttasd bűneimet?” — Vagyis ezt a csodát láthatjuk ebben az igében, mert azt hiszem nem is a liszt és olaj itt a legnagyobb csoda, hanem az, hogy ez az asszony két dolgot kezd el látni.

Először is a bűneit. Eszembe juttasd bűneimet...

Másodszor pedig azt: A bűnnek van büntetése. Az, hogy a fia meghalt, az a bűnnek büntetése. Ez asszony két dolgot kezd el látni.

Érezzük, hogy csak nyílogat a szeme? Annak az embernek is, akit Isten gondoskodó szeretete vesz körül, egyszer csak Isten lehajló kegyelmére is kezd felnyílni a szeme. Pedig ő nem félt a haláltól.

Emlékeztek? A történetben olyan közömbösen mondja, hogy még egy kis olaj van, meg egy kicsi liszt, azt megsütöm, megesszük, és aztán meghalunk. Most meg, amikor tényleg ott van a halál a kapujában, a házban, meghal a gyermeke, akkor ez az asszony megijed, és mintha érezné és látná, hogy ha ő meghal, akkor a bűneiben hal meg.

Aki nem az Úr Jézus Krisztusé, aki nem kap tőle bűnbocsánatot és örök életet, az a bűneiben fog meghalni. — Ez a rettenetes!

Az egyik a bűn, a másik a bűnnek a következménye. Ebben az igében ez szóval meg, a bűn, és az, hogy az asszony kezdi látni, hogy a bűnnek van büntetése.

Ez az ige azt mondja: ez utóbbi még nagyobb, mert egyszer a bűnt elhagyja az is, aki a bűneiben él. A bűnös ember is a bűnt elhagyja a halálakor. De a bűnnek a következménye rajta marad. Az a halállal sem szűnik meg. Mert a vétkezésünk a földön megszűnik a halállal, de a vétkünök következménye, ítélete az a halálunkkal sem szűnik meg. Lásd Lukács 16-ban például a gazdag és Lázár történetét, vagy lásd Jézusnak azt az igéjét, amikor azt mondja: férgük el nem hal és tüzük el nem alszik. Ez arra vonatkozik, hogy sokaknak helytelen az a felfogása, hogy egyszer majd vége lesz a kárhozatnak is, mert az egy ideiglenes állapot. Ma sokan ezt hirdetik. Erre Jézus azt mondja: ne ringassátok magatokat abban, mert férgük el nem hal és tüzük el nem alszik. Ez végleges, örök állapot.

Nem nehezebb és nem súlyosabb a bűnnek még a büntetése is? A bűn azért rettenetes, mert ahogy tegnap este is hallottuk, amikor bejött a világba a bűn, mindent elkezdett rombolni. Olyan, mint a rákos sejt. — Vannak itt, akik ehhez jobban értenek, orvosok is, de talán nem mondok rosszat, ha csak annyit mondok: mint a rákos sejt, amely elkezd burjánzani, terjedni és tönkreteszi a szervezetet, s egyszer az embert halálba dönti.

A halál, amikor bejött a világba, akkor hanyatlást, romlást idézett elő. Hányszor használjuk ezt a kifejezést: megromlott a házasságunk, megromlott a viszonyunk, a kapcsolatunk. Hogyan? Csak úgy magától? Nem! A bűn megromtotta. Bejött a világba a bűn.

Ebben az igében az is előttünk van, hogy Isten azt mondja: a bűnnek van következménye. A bűn zsoldja a halál. (Róma 6,23). De azért, hogy meg ne rémülj,

hozzáteszi az ige: De az Isten kegyelmi ajándéka örök élet Jézus Krisztusban, a mi Urunkban, hogy legyen egyetlen vigasztalásunk életünkben és halálunkban is.

A reformátorok olyan szépen mondták: igen, ez az ítélet kettős: bűn és annak következménye. És a kegyelem is, Jézus Krisztus váltsága is ugyanúgy két dologra vonatkozik: az egyik, hogy eltörli a bűnt, elengedi népe maradékának vétjét. A második mi? Megszabadít a bűn következményétől. A bűn ítéletétől is.

Ezért mondja a Római levélben, hogy nincs kárhoztató ítélet azok ellen, akik Jézus Krisztusban vannak.

Egy kedves finn ének így hangzik (valaki, hála Istennek magyarra lefordította):

Van még számomra is bocsánat,
Van Jézusom, Ő az enyém.
Nem mardos a bűn, sem a bánat,
Mint a fecske, ujjongok én.
Halálban hevertem, de Ő felemelt,
Az életem ára szíve vére lett.
A bűnöm, Úr Jézus, a bűnöm, Úr Jézus,
Nem vádol többé engemet.

Ide akar Isten eljuttatni téged is. Ide juttatta ezt az asszonyt: Most már tudom... — Ebben benne van az is, szinte érezzük, hogy eddig nem tudtam.

Valljuk meg, hogy mindannyiunknak van egy olyan korszaka, amikor elmondhatjuk: addig nem tudtam. Olyan nincs, hogy valaki a születésétől fogva hisz — bár sokan így gondolják: ők már beleszülettek Isten országába. Tudjuk, hogy ilyen nincs.

Azt mondja az Efézusi levélben Pál apostol, hogy volt az életeteknek, kedves efézusi hívők, egy elfolyt ideje, amikor éltetek ti is a világ folyása szerint. A mi életünknek is volt olyan ideje. Kinek mennyi, kinek hány esztendő, kinek hány évtized. Volt egy olyan „életünk elfolyt ideje”, hogy cselekedtük a pogányok akaratát, éltünk a világ folyása szerint. — Jaj, de sok példát tudnék elmondani. Szinte megrökönyödnének. Csak a saját életemre nézve is.

Az életem elfolyt idejéről, amikor én is meg te is a világ folyása, a pogányok akarata szerint töltöttük az időnket. Vagy inkább azt mondom: vesztegettük napjainkat.

Ez az asszony világosan látja azt, hogy ami történt az életében, azzal Isten emlékeztetni akarja. Azt mondja: „Azért jöttél, hogy emlékeztess a bűneimre?” Miért? Azért, mert mi a bűneinkre nem szívesen emlékezünk. Szívesen szeretnénk elfelejteni. Azt gondoljuk, hogy majd az idő elfeledteti. De egyszer csak előjön.

„Azért jöttél, hogy bűneimre emlékeztess?” Illés nem tagadja, hogy a fiú halála valamiképp az anya bűnével van kapcsolatban. Azért, mert a Szentírás azt tanítja, hogy nem vagyunk büntől mentesek, és velünk szemben Istennek mindig igaza van.

Ebben a történetben, amikor ez a fiú visszakapja az életét, Illés azt mondja az Úrnak: „Nyomorúságot hozol erre az asszonyra, hogy megölöd a fiát?”

Ennek a történetnek a kérdése nem az, hogy vissza tudja-e adni a fiú életét az Úr, hanem az, hogy mit határozott az anya élete felől. A történetnek ez a lényege. Nem az, hogy a fiúval mi lesz, hanem az, hogy mi lesz az anyával.

Figyeljük mit mond Illés? Nyomorúságot hozol erre az özvegyre, hogy a fiát megöled? Mi lesz az özvegyel?

Az Isten igéjének a kérdése az evangélizáción az, hogy mi lesz veled. Nem az az igazi nagy kérdés, hogy mi lesz a fiúval. Kap még néhány évet, évtizedet. Utána úgy is meg fog halni, mint Lázár, mint a Naini fiú, vagy mint a Jairus leánya. De a nagy kérdés, hogy az örök sorsunkkal mi lesz? A Biblia szerint nem az a nagy kérdés, hogy mi lesz ezzel a 70 vagy ha feljebb 80 esztendővel, amit itt élünk. Amit az Úrban élünk, meg harcban töltünk, versenypályán futva, célegyenest igyekezve az Istennek a Krisztus Jézusban, onnan felülről kapott elhívása jutalmára.

Itt az a kérdés: mi lesz az özvegyel? Nem az a csoda, hogy a fiú életet kap, mert Istennek van hatalma arra, hogy ebbe a fiúba életet adjon, hanem az a csoda, hogy ez az asszony elkezd hinni. „Most tudom már, hogy te az Isten embere vagy, és Isten igéje igazság.”

Innen látjuk, hogy ez az asszony elkezd hinni. Egyrészt Isten igéjét igaznak tartja, azt mondja: igaz Isten igéje, és nem állhat senki ellene, amit Isten igéje mond — és az a hit. Sokszor elmondom: nem az, hogy van Isten. Ebből ábrándít-sátok ki rokonaitokat, munkatársaitokat, lakótársaitokat. A hit nem az, hogy hiszem: van Isten. A hit az, hogy ennek az Istennek igaza van mindenben. Amit ez az Isten mond életről, halálról, üdvösségről, kárhozatról, bűnről és kegyelemről, az mind igaz. Ha pedig igaz, akkor én egyrészt elvesztem, mert nincs mentség, mondja Pál apostol a Római levélben, utána pedig felragyog nekem: de, ha az Isten igéje igaz, akkor nem kell elvesznem. Mert, ha az Isten igéje igaz, akkor az is igaz, hogy kicsoda olyan Isten, mint te, aki elengedi a bűnt és megbocsátja népe maradékának vétkét.

Ebben a történetben nem a fiú élete vagy halála a tét, hanem az asszony üdvössége. Ebben a párbeszédben az ragyog fel nekünk, hogy vajon Isten hogy fog az anya bűnére tekinteni. Illés mondataiból ez tűnik ki, ha Illés kérdésének a mélyére nézünk. Amikor Illés azt kérdezi: Uram, Istenem, nyomorúságot hozol erre az özvegyre is, akinél lakom, hogy az ő fiát megöled? — Vagyis Illés nagy kérdése az: nem azt kéri, Uram, támaszd fel ezt a fiút, hiszen azt is mondhatta volna. Nem az lett volna az evidens, magától értetődő, hogy Illés azt mondja: Uram, ezt a fiút támaszd fel! Nem azt mondja Illés, hanem azt: Mi lesz az asszonnyal? Nyomorúságot hozol erre az özvegyre?

Vagyis, hogy Istenre ez az asszony, hogy fog tekinteni? Valóban ítélő, számonkérő Isten, ahogy az anya gondolja kétségbeesésében, vakságában, indulatában, szomorúságában. Hiszen egyetlen gyermeke. (Nem irigylem, majd ha ez a fiú meg-nősül, nem irigylem a menyét ennek az asszonynak.) Egyetlen gyermek, s ő neveli egyedül. Veszélyes dolog. És elveszti ezt az egyetlen gyermeket.

Illés ebben a kérdésben elmondja, hogy vajon ez az asszony, hogy fogja látni az Istent? Mert nem látta a korsó olajban az Istent. Nem látta a lisztes fazékban az Istent, akitől ez jött, akkor most hogy fogja látni, Uram? Én Istenem — mondja Illés — ez az asszony úgy fog téged látni, mint ítélő, számonkérő Istent. Vagy

pedig úgy fog téged látni, mint kegyelmes, bocsánatot adó Istent, mint olyan Istent, aki azt mondja: bűneikről pedig meg nem emlékezem. Hogy fog ez az asszony látni téged, Uram?

Értjük, Illésnek mi a nagy dilemmája? Az, hogy fog ez az asszony látni? Aki megkérdi tőle: Miért jöttél? Azért, hogy emlékeztess az én bűneimre?

Az evangelizáció örök nagy kérdése: te hogyan látod az Istent? Hogy látod, miért jött feléd? Miért áll eléd? Miért szólít meg téged? Miért beszél veled?

Hadd kérdezzem meg: itt mindenki jól ismeri a mi Istenünket? Jól látja az Istent? Mindenki, aki elvette az ő ajándékait lisztes edényben, olajos korsóban. Aki elvette Istennek a gondviselő szeretetét, hogy látod az Istent?

Igen, lásd úgy ma, mint akinek szintén volt egy Fia, mint ahogy az asszonynak van egy fia, aki meghal. Úgy lásd Istent, mint akinek a Fia halála a büntetésről beszél, de akinek a feltámadása meg a kegyelmet hozza nekünk. Az életről beszél. Lásd: él a te fiad.

Olyan jó lenne, ha ezt látnánk az úrvacsorában. Látnánk bűneink büntetését. Nem tudom, ismerjük-e azt a lelki éneket, így hangzik, hogy valaki a keresztre nézve írta ezt meg:

Két nagy csodát találok itt,
A szégyen elpirít,
Isten szerelmét látom én,
S szívem nagy bűneit.

Azt akarja az Isten az evangelizáció végén, hogy így nézz az Úr Jézus Krisztusra. Ezt a két nagy csodát nézd, nézd, nézd és élj, mert néked élet ez a pillanat. Ezt a két nagy csodát éld át! Azt, hogy a bűnnek van büntetése. Isten igazsága nem engedte, hogy a bűn büntetés nélkül maradjon, de az Isten irgalmassága megengedte, hogy a bűnért más tegyen eleget. Ezt hirdeti nekünk az úrvacsora.

Ezért emlékezhetünk mi is bűneinkre, és emlékezhetünk arra, hogy „halálban hevertem, de Ő felemelt.” Adja meg az Úr, hogy itt, evangelizációs hetünk végén, te is tudd elmondani: most már tudom, hogy az Isten ígéje igazság. Nem azért, mert erre rájöttem, – erre nem lehet rájönni magunktól –, hanem azért, mert az Isten cselekedett. Azért, mert az Isten felnyitotta a szemem, hogy lássak. Azért, mert Isten összetörte a szívem, hogy higgyek. Azért, mert Isten munkálta az új akaratot bennem, hogy kövessem Őt, és szeressem Őt.

Azért is szép ez a mondat, mert ebből látjuk, hogy az asszonynak van hite. Mert van hitvallása. A hit akkor igazi, ha azt megvalljuk. A hitből fakad mindig a hitvallás. A hitvallás pedig csak arra épülhet, hogy mit hiszek, és mit tudok. Tudom, mondja az asszony, mint Jób: tudom, hogy az én Megváltóm él. Ez azt jelenti a Bibliában, hogy egészen bizonyos vagyok benne. Most már tudom...

Hadd kérjelek: mikor veszed a kenyeret, szádhoz emeled a kis poharat, te is mondd el Jézusnak: Uram, most már tudom, hogy te vagy a Megtartó. Most már tudom, hogy te vagy a Szabadító. Most már tudom, hogy szent véred bűnt befedez, tisztára mossa ruhám. Most már tudom, hogy van jövőm. Most már tudom, hogy van üdvösségem. Most már tudom, hogy van örök életem. Most már tudom, hogy

AZ IGAZI CSODA: A HIT

a mennybe megyek. Most már mindent tudok, Uram. Azért, mert te megtanítottál erre. Nehéz, göröngyös utakon, mégis felragyogott nekem Jézus Krisztus.

Szép ez a történet, és ez lehet a mi történetünk is. Ez lehet a te történeted. Nem a sareptai özvegynek a története. Helyettesítsd be a nevedet, mert az Isten így munkálkodott a szívemben. Életre hozott és garanciát vállalt arra, hogy örökké meg is fog tartani engem.

Hadd hagyja el a hitvallás az ajkadat: most már tudom, hogy az Isten igéje igaz, és ha a szó igaz, akkor az is igaz, akié a szó. Akié az ige, és Istent igaznak tartja. Igaznak, igazságosnak, kegyelmesnek tartja.

Jó lenne, ha valóban így tudnánk a mi evangelizációs hetünket bezárni: légy áldott Uram, hogy mindezideig munkálkodsz a szívemben, életemben. Hitet, életet, bizalmat munkálsz, hogy hadd szeresselek téged hűn s igazán.

Énekeljük a 345,3 éneket.

Jézusomra föltekintek a kereszttel,
Nincs szívemnek nyugodalma vétkeim miatt;
Ó, ne büntesd, Uram, azt, kit megtört a bánat:
Szálljon reám irgalmadból béke, bocsánat!

Imádkozzunk!

Nagyon jó, Urunk, hogy nem azt büntetted, aki azt énekli: ó, ne büntesd, Uram azt, akit megtört a bánat, és nem azt büntettetted, aki nem is bánkódott a bűnei miatt, hanem azt büntetted a te egyszülött Fiadban, aki szent, igaz, büntelen, tiszta, mindnyájunk vétkét reá vetted.

Hadd köszönjük meg neked nagy hálaadással az erről való tudósítást, kijelentést, az ígét, amely erre irányítja a figyelmünket, tekintetünket, hogy higgyünk és üdvözöljünk.

Köszönjük neked újból a héten kapott ígétet, Urunk. Áldunk, hogy újból megtudtuk, hogy miről beszél a kereszttel ma, mert ma is beszél a kereszttel, amely áll elmúlás és rom felett, és amelyről énekeljük: Áldássá lesz ott az átok. Az az átok, amely a bűn miatt jött a világba, és a mi életünkbe.

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy nemcsak meghaltál, hanem feltámadtál. Mi énekelhetjük: Jézus, én megholt életem, Jézus feltámadásom. Benned büntől mentté lettem, Benned igazulásom.

Engedd, hogy ezt higgyük, ezt valljuk, és ezt hirdessük másoknak is, hogy más is lászon, más is csodáljon, és leborulva áldjon.

Hallgass meg, kérünk a te érdemedért, Urunk.

Ámen.